

Russell M. Nelson elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Engedjétek, hogy megmutatkozzon a hitetek!

Az örökkévaló rendeltetések felé vezető ösvényen haladva, nap mint nap növeljétek a hiteteket. Hirdessétek a hiteteket! Engedjétek, hogy megmutatkozzon a hitetek!

Kedves fivérek és nőtestvérek, a legmélyebb szeretet és hála érzését fejezzük ki irántatok. Hálásak vagyunk, hogy feladataink közéték szólítanak.

Nemrégiben, egy repülőút során, a pilótánk bejelentette, hogy az ereszkedés során légörvények várhatók, ezért minden utas szorosan kapcsolja be a biztonsági övét. Úgy is lett: jöttek a légörvények. Igazán rázós volt. A folyosó másik oldalán, pár sorral hátrébb, egy rémült asszony pánikolt. Minden egyes ijesztő huppanásnál és rázkódó lökésnél hangosan felsikított. A férje sikertelenül próbálta megnyugtatni. Hisztérikus kiáltásai újra és újra felhangzottak, míg csak ki nem jutottunk a légörvények közül, és biztonságban le nem szálltunk. Szorongásának idején sajnálatot éreztem iránta. Mivel a félelem ellenszere a hit, magamban azt kívántam, bárcsak megerősíthetném a hitét.

Később, amikor az utasok sorra hagyták el a gépet, az asszony férje

megszólított. Ezt mondta: „Sajnálom, hogy a feleségem ennyire megrémült. Csak azzal tudtam nyugtatgatni, hogy »Nelson elder is a gépen utazik, nem kell aggódnod.«”

Azt nem tudom, hogy mennyire kellett volna megnyugtatnia őt a jelenlétemnek azon a járaton, de annyit kijelenthetek, hogy a halandó élet egyik valósága, hogy a hitünkre próbák és kihívások várnak. Ezek a próbák néha akkor érnek, amikor úgy tűnik, hogy élet-halál helyzetbe kerültünk. E rémült asszony számára a vadul rázkódó repülő jelentette azt a bizonyos pillanatot, amikor szembesültünk hitünk erejével.

Amikor a hitről beszélünk – a hegyeket elmozdítani képes hitről –, akkor nem bármilyen hitről beszélünk, hanem az Úr Jézus Krisztusba vetett hitről. Megerősíti az Úr Jézus Krisztusba vetett hitet, amikor tanulunk Óról és a vallásunk szerint élünk. Jézus Krisztus tanát az Úr úgy tervezte meg, hogy segítsen növelni a hitünket.

A mai szóhasználatban azonban a *vallás* sokféle jelentéssel bírhat sokféle ember számára.

A *vallásra* használt szó számos nyelven a latin religio szóból ered, amely az Istenhez való visszakapcsolódásra, összekötésre utal.¹ Feltehetjük magunknak a kérdést: olyan biztosan kötődünk-e Istenhez, hogy megmutatkozik a hitünk, esetleg valójában valami teljesen máshoz kötődünk-e? Hallottam már például olyan beszélgetéseket hétfő reggelente, amelyek az előző napi mérkőzésekről szóltak. Néhány ilyen lelkes sportrajongóval kapcsolatban azon tanakodtam, hogy vajon az ő vallásuk talán csak egy pattogó labdához köti-e őket.

Feltehetjük magunknak a kérdést: mibe vetjük a hitünket? Egy csapatba? Egy márkába? Egy hírességbe? A legjobb csapatok is elbukhatnak. A hírességek csillaga leáldozhat. Csak Egyetlen Lény létezik, akiben a hitetek mindig biztonságban van, méghozzá az Úr Jézus Krisztus. És arra is szükség van, hogy megmutatkozzon a hitetek!

Isten a tízparancsolat *első* helyén jelentette ki: „Ne legyenek néked idegen isteneid én előttem.”² Ezt is mondta: „Minden gondolatban reám tekintetek; ne kételkedjétek, ne féljétek!”³ Mégis oly sok ember csak a bankszámlájának egyenlegében keres megnyugvást, embertársaiban pedig követendő példákat.

Az orvosok, a tudósok és a politikusok gyakran szembesülnek a hitük próbára tételével. Vajon meg fog-e mutatkozni a vallásuk, miközben céljaik megvalósítására törekednek, vagy éppen rejtve marad? Az Istenhez vagy az emberekhez kötődnek-e?

Évtizedekkel ezelőtt hasonló próbatételben volt részem, amikor az orvosi karon dolgozó egyik kollégám megrótt, amiért nem választottam szét a szakmai tudásomat a vallási

meggyőződésemtől. Nyomatékosan megkért, hogy *ne* vegyítsem a kettőt. Hogy tehetnék ilyet? Az igazság az igazság! Az igazság oszthatatlan, és egyik része sem mellőzhető.

Akár tudományos laboratórium-ban, akár kinyilatkoztatás útján válik nyilvánvalóvá egy igazság, minden igazság Istentől ered. Minden igazság része Jézus Krisztus evangéliumának.⁴ Engem mégis arra kértek, hogy rejtsem el a hitemet. Nem tettem eleget a kollégám kérésének. Engedtem, hogy megmutatkozzon a hitem!

Minden szakmai ügyre vonatkoznak a szabatosság szigorú követelményei. A tudósok kényesen ügyelnek véleménynyilvánítási szabadságukra. Nem élhető meg azonban teljes szabadság, ha emberi rendeletekkel „számúzik” bárki tudásának bármely részét.

A lelki igazságok – különösen az isteni parancsolatok – nem hagyhatók figyelmen kívül. Az isteni parancsolatok betartása áldásokat eredményez, minden alkalommal! Az isteni parancsolatok megszegése az áldások elvesztését eredményezi, minden alkalommal!⁵

A világ tele van problémákkal, mert tökéletlen emberek népesítik be. Célkitűzéseiket és vágyaikat erősen befolyásolja a hitük vagy annak hiánya. Sokan vannak, akik Isten helyett más dolgokat tartanak fontosabbnak.

Vannak, akik vitatják a vallás érvényét a mai életben. Ahogy minden eddigi korszakban, ma is vannak olyanok, akik kigúnyolják vagy elítélik a vallás szabad gyakorlását. Egyesek még a világ bizonyos bajaiért is a vallást hibáztatják. Kétségkívül voltak idők, amikor a vallás nevében követtek el kegyetlen tetteket. Azonban az Úr tiszta vallása szerinti élet – avagy az arra való törekvés, hogy Jézus Krisztus igaz tanítványai legyünk – olyan életvitel és napi elköteleződés, amely isteni útmutatást eredményez. Amikor gyakoroljátok a vallásotokat, akkor a hiteteket alkalmazzátok. Engeditek, hogy megmutatkozzon a hitetek.

Az Úr tudta, hogy a gyermekeinek meg kell majd tanulniuk megtalálni Őt. „Mert szoros a kapu – mondta Ő –, és keskeny az út, amely felmagasztosuláshoz... vezet, és kevesen vannak, akik megtalálják azt...”⁶

A szentírások nyújtják az egyik legjobb módot az utunk megelégsére és annak végigkövetésére. A szentírásbéli tudás becses védelmet is nyújt. A történelem során például az olyan fertőzések, mint a gyermekágyi láz, sok ártatlan anya és csecsemő életét követelték. Az Ószövetségben azonban már több mint 3000 éve leírták a fertőzött betegekkel való bánásmód helyes alapelveit!⁷ Sokan pusztultak

el, mert az ember tudás utáni kutatása nem volt tekintettel az Úr szavára!

Drága fivéreim és nőtestvéreim, minek vagyunk híján az életünkben, ha „mindenkor tanul[unk], de az igazság megismerésére soha el nem juthat[unk]”?⁸ Nagy tudást nyerhetünk a szentírásokból, és sugalmazásra tehetünk szert a hit imái révén.

Ha így teszünk, az segít majd a napi döntéseink meghozatalában. Különösen akkor, amikor az emberi törvényeket alkotják és alkalmazzák, Isten törvényeinek kell állandó mércéül szolgálniuk számunkra. Amikor vitatott témákkal foglalkozunk, először mindig keressük Isten útmutatását.

Vonatkoztassunk „minden szentírást magunkra... , hogy az hasznunkra és okulásunkra legyen”⁹. Veszély rejtőzik abban, amikor megpróbáljuk részekre osztani magunkat az olyan kifejezésekkel, mint „a magánéletem” vagy akár „a legjobb formám”. Ha bárki megkísérli ilyen különálló rekeszekre tagolni az életét, akkor soha nem fogja elérni a személyes feddhetetlensége legteljesebb állapotát – soha nem fog mindazzá válni, amivé az *igazi* énje válhatna.

A népszerűség kísértése oda vezethet, hogy a közvélekedés fontosabbá válik Isten igéjénél. A politikai kampányok és marketingstratégiák gyakran terveznek közvélemény-kutatási

eredményekre támaszkodva. Az ilyen kutatások eredményei sokat elárulnak. *De* aligha használhatók az Isten parancsolataival való szembeszegülés megindoklására! Még ha „mindenki csinálja” is, a helytelen soha nem válik helyessé. A gonoszság, tévedés és sötétség soha nem válik igazsággá, ha mégoly népszerű is. A szentírásbeli intés így szól: „Jaj azoknak, a kik a gonoszt jónak mondják és a jót gonosznak; a kik a sötétséget világossággá s a világosságot sötétséggé teszik...”¹⁰

Az első világháború után népszerűvé vált egy pikáns sanzon, amely azzal hirdette az erkölcstelenséget, hogy 50 millió ember nem lehet tévedésben. Valójában azonban 50 millió ember igenis *lehet* tévedésben – teljes tévedésben. Az erkölcstelenség továbbra is erkölcstelenség Isten szemében, aki egy napon majd megítéli minden tettünket és vágyunkat.¹¹

Állítsuk szembe a világban manapság annyira elterjedt félelmet és

hitetlenséget azzal a hittel és bátorsággal, melyet az oly nagyon szeretett Emily lányom tanúsított, aki már a fátyol túloldalán él. Amikor ráktól gyötört teste a halandó élete végén járt, Emily már beszélni is alig tudott. Mégis mosolyogva mondta nekem: „Apa, ne aggódj miattam. Tudom, hogy minden rendben lesz velem!” Abban a gyengéd pillanatban Emily hite megmutatkozott – ragyogóan mutatkozott meg –, pont amikor a legnagyobb szükségünk volt rá.

Ez a gyönyörű, ötgyermekes anya teljes hittel rendelkezett Mennyei Atyjában, az Ő tervében, és a saját családja örök jólétében. Biztonsággal kötődött Istenhez. Teljességgel hithű volt az Úrral és a férjével kötött szövetségéhez. Szerette a gyermekeit, mégis megbékélt, annak ellenére, hogy tudta, hamarosan elválnak útjaik. Hite volt a jövőjében és az ő jövőjükben, mert hite volt Mennyei Atyánkban és az Ő Fiában.

1986-ban Thomas S. Monson elnök ezt mondta: „Természetesen szembesülni fogunk a félelemmel, megtapasztaljuk a gúnyolódást, és ellenállásban lesz részünk. Legyen bátorságunk szembeszállni a közvéleménnyel, és kiállni a tantétel mellett. A bátorság és nem a kompromisszum az, amely előhozza Isten jóváhagyó mosolyát. [...] Emlékeztetek arra, hogy mindenkinek megvannak a maga félelmei; azoknak azonban, akik [hittel] néznek szembe a félelemmel, bátorságuk is van.”¹²

Monson elnök tanácsa időtlen! Könyörgök hozzátok, drága fivéreim és nőtestvéreim, hogy az örökkévaló rendeltetések felé vezető ösvényen haladva, nap mint nap növeljétek a hiteteket. Hirdessétek a hiteteket! Engedjétek, hogy megmutatkozzon a hitetek!¹³

Imádkozom, hogy legyen biztos kötődésetek Istenhez, hogy az Ő örök igazságai mindörökké a

szívetekbe legyenek vésve. Azért is imádkozom, hogy az életek során mindvégig engedjétek, hogy megmutakozzon a hitetek! Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. A neolatin nyelvekben és az angol nyelvben is meghonosodott a latin *religio* szó valamely formája (pl. angol: religion). Eredete a latin *re-ligare*, „újra összekötni”. A szótó egyes latin eredetű magyar szavakban is megtalálható, úgymint obligát (kötelező), negligál (kötelezettséget elhanyagol), liga (szövetség). Ebben az értelemben a vallás Istenhez köti a hívőket.
2. 2 Mózes 20:3. Az Úr továbbá ezt mondta: „Térjete meg, és forduljatok el bálványaitoktól és minden útálatosságtoktól...” (Ezékiel 14:6).
3. Tan és a szövetségek 6:36.
4. Lásd Spencer W. Kimball, *The Teachings of Spencer W. Kimball*, ed. Edward L. Kimball (1982), 391.
5. Lásd Móziás 2:41; Tan és a szövetségek 58:30–33; 82:10. Ez a tantétel mindenkire igaz, mivel „nem személyválogató az Isten” (Cselekedetek 10:34; lásd még Moróni 8:12).
6. Tan és a szövetségek 132:22.
7. Lásd 3 Mózes 15:13.
8. 2 Timótheus 3:7.
9. 1 Nefi 19:23.
10. Ésaías 5:20.
11. A szentírás ezt tanítja: „...jőjete az Úrhoz, a Szenthez. Emlékezzetek rá, hogy az ő ösvényei igazlelkűek. Íme, keskeny az út az ember számára, de egyenes irányban fekszik előtte, és a kapu őrzője Izráel Szentje; és ő nem tart ott szolgát; és nincs másik út, csak a kapun keresztül, mert őt nem lehet félrevezetni, mert Őristen az ő neve” (2 Nefi 9:41).
12. Thomas S. Monson, „Courage Counts,” *Ensign*, Nov. 1986, 41. Más alkalommal Monson elnök ezt a sugalmazott intést intézte hozzánk: „A nagyszerű élethez ki kell fejlesztenünk azt a képességet, hogy a gondokat bátran, a csalódat vidáman, a diadalt alázatosan fogadjuk. [...] Egy élő Isten fiai és leányai vagyunk, akinek a képmására teremtettünk. [...] Nem vallhatjuk őszintén ezt a meggyőződést, ha nem tapasztaljuk meg az erő és hatalom mélyreható, új érzését, meghozzá az erőt az Isten parancsolatai szerinti élethez, az erőt a Sátán kísértéseinek való ellenálláshoz” (“Yellow Canaries with Gray on Their Wings,” *Ensign*, July 1973, 43).
13. „[T]artóztatok meg magatokat minden istentelenségtől” (Moróni 10:32). Ne tartsatok az emberektől jobban, mint Istentől (lásd Tan és a szövetségek 3:7; 59:5).

Richard G. Scott elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

„Példát adtam néktek”

A legnagyobb példa, aki valaha is élt a földön, a Szabadítónk, Jézus Krisztus. Arra hív minket, hogy kövessük e tökéletes példát.

Miközben azon kötelességemen elmélkedtem, hogy megosszam az evangéliumot, elgondolkodtam azon szeretteimen, kiknek gyengéd befolyása segített rátalálnom arra a menny által kijelölt útra, amely egyengette a lelki fejlődésemet. Életem meghatározó időszakában Mennyei Atyám mindig megáldott valakivel, aki eléggé törődött velem ahhoz, hogy segítsen megfelelő irányba terelni a döntéseimet. Ők megfogadták a Szabadító e szavait: „Mert példát adtam néktek, hogy a miképpen én cselekedtem veletek, ti is akképpen cselekedjétek.”¹

Kisgyermekkoromban az édesapám nem volt az egyház tagja, az édesanyám pedig kevésbé tevékeny vált. A fővárosban, Washingtonban éltünk, míg édesanyám szülei 4000 kilométerrel odébb, Washington államban éltek. Néhány hónappal a nyolcadik születésnapom után Whittle nagymama átutazta az országot, hogy meglátogasson minket. Nagymama aggódott amiatt, hogy sem én, sem pedig a bátyám nem lettünk megkeresztelve. Nem tudom, mit mondott a szüleimnek erről, de azt tudom, hogy egy reggel a bátyámat és engem elvitt a parkba, és megosztotta velünk az érzéseit a keresztelkedés és az egyházi

gyűlések rendszeres látogatásának fontosságáról. Nem emlékszem az elhangzottak részleteire, de a nagymamám szavai megmozdítottak valamit a szívemben, és hamarosan a bátyám és én is megkeresztelkedtünk.

A nagyfi továbbra is támogatott minket. Emlékszem, valahányszor a bátyámnak vagy nekem beszédet kellett mondanunk, telefonon kértünk tőle javaslatokat. Néhány napon belül kézzel írott beszéd érkezett a postával. Egy idő után már csak vázlatokat kaptunk, ami több erőfeszítést igényelt a részünkről.

Nagymama pont a megfelelő mennyiségű bátorsággal és tisztelettel segített az édesapánknak felismerni, milyen fontos, hogy elvigyen bennünket az egyházi gyűlésekre. Minden helyénvaló módon segített éreznünk az evangélium szükségességét az életünkben.

De ami a legfontosabb: tudtuk, hogy a nagyfi szeret minket, és szereti az evangéliumot. Csodálatos példa volt számunkra! Mily hálás vagyok azért a bizonyágért, melyet megosztott velem oly nagyon ifjú koromban. A hatása megváltoztatta az életem irányát, örökévaló áldásokat eredményezve.

Később, nem sokkal az egyetemi diplomám megszerzése előtt,